

PÓT búcsú

Anya a homlokomat fogja, és közben mély ráncok szántják végig a sajátját. Mikor lázas vagyok, mindig bedugul a fülem. Próbálok figyelni az óra kattogására, mert egész nap az ágyban fekvéssel eléggé elveszítettem az időérzékeimet. Furcsa, hogy az órát továbbra sem hallom, a kinti diófáról lepotyogó diókat viszont igen. Anya szája mozog, de elfelejtettem figyelni arra, amit mond, így kénytelen vagyok visszakérdezni. Azt mondja: így nem lehetsz.

Ezt a meccset már lejátszottuk, legalábbis azt hittem. Most mégis azt mondja, hogy nem mehetek, és mielőtt még bármit is mondhatnék erre, feláll az ágyam széléről, és kimegy a szobámból. Ez elég szemétt dolog tőle, mert jól tudja, hogy a torkom miatt most úgyse tudok utána kiabálni. Pár perc után visszajön, és kivesszi a hónom alól a lázmérőt. Pedig én is ki tudnám venni, csak nem tudom, mikor jár le a tíz perc. 38,7 °C. Az nem olyan magas, mondom anyának, és komolyan is gondolom, mert voltam már lázasabb. De mintha meg se hallaná, megint kimegy a szobából, aztán megint visszajön, és lehúzza rólam a paplant. Gyere a fürdőbe. Sose értettem, miért kell hideg fürdőt venni, ha az ember lázas, és eleve rázza a hideg. Nem akarok, anya. Csak hadd feküdjek itt, és kész, nincs semmi bajom. Sajnos alig van hangom, így nem sikerül valami meggyőzőre a tiltakozásom. Amúgy már sokszor rá tudok szólni, ha nem akarok valamit. Jól tudok bánni a hangommal, pedig anya szerint kicsit már mutálok.

A fürdőből aztán nem hajlandó kimenni. Nem fürdök előtted, mondom neki. De nem bízik bennem, azt mondja, ha kimegy, biztos csak megpaskolom a vizet a kád mellől. Erre megsértődök, de inkább csak azért, amiért ilyen könnyen átlát rajtam. Belenyúlok a vízbe, jéghideg. Kérdés nélkül megnyitom a melegvizes csapot. Egy idő után anya elzárja mindkettőt, és a kádba parancsol. Az alsónadrágomat nem veszem le, úgy ereszkedek bele a vízbe. Anya megrázza a fejét, és azt mondja, miért csinálod itt a műsort. A víz olyan hideg, hogy azonnal megbénulok tőle. Mondom anyának, hogy hadd engedjek még melegebbé hozzá, de azt mondja, szó sem lehet róla. Inkább hoz egy fekete bodzavirág teát.

Másnap délelőtt a szüleim hosszas veszekedés után végül úgy döntenek, hogy a mamámékhoz azért el kell menni, búcsú ide vagy oda. Egy jó húsleves, lehet, jót is tesz majd neki, mondja apa, aztán rám néz. Úgy néz, mintha kérdezni akarna valamit, de nem mond semmit. Végül tehát elmegyünk a mamámékhoz. Húsz perc sétára laknak, de mivel már napok óta nem hallom az óra kattogását, most többnek tűnik ez a húsz perc. Az egész égbolt szürke, minden irányban égyszínű felhőtakaró van. A hárommal arrébbi szom-

széd megint tüzel, és füstszagú az utca. Anya ezen morog egy kicsit, pedig szerintem jó illata van az égett falevélnék. Ahogy sétálunk a mamámékhoz, még néhány másik udvarból is füstöt látunk felszállni. Az egész falu füstszagú. Örülök, hogy az orrom nincs bedugulva. Már majdnem ott vagyunk, mikor meglátunk az út mellett feküdni egy lovat. Először nem is értem, mi történik. De úgy tűnik, semmi. A ló kényelmesen eszeget. Közben ránk néz, majd eszik tovább. Közben rájövök, mi a furcsa. Még sosem láttam fekvő lovat.

Mama kiabálva köszönt minket. Mindig ezt csinálja, úgy kiabál, mintha évek óta nem láttuk volna egymást, pedig hetente többször is találkozunk, hiszen itt lakunk nem messze. A papám feltápászkodik a rekaméról, szóltanul kezét fog apával, aztán megsimogatja a fejemet. A papámnak akkora tenyere van, hogy amikor a fejemet simogatja, mindig kisebbnek érzem magam, mint amekkora vagyok. A mamám közben folyamatosan beszél. Még le sem vettük a cipőnket, már sorolja, hogy melyik szomszédasszonytól milyen húst vett a húslevesbe. A mamám húslevese utánozhatatlan. Ezt nem én mondtam, hanem anya, de igaza van. A mamám szerint annyi a lényeg, hogy minél több és minél többfajta hús legyen benne. Anya szerint viszont van valami titka is a dolognak, és mérges, amiért a mamám soha nem mondja meg, mi az.

Na, isten-isten. A papám elém is letesz egy kupicát, egy kevéske van csak az alján. Rosszul nézel ki. Tegnap reggel óta lázas, mondja anya, majd hozzát teszi: úgyhogy így most nem is megyünk ki a búcsúba. Próbálok nem ránézni, de mégis ránézek. Gyorsan felhajtom a pálinkát, hogy legyen mire fogni a könnyezést. A mamám közben hozza befelé a húsleveset. Akkora melle van, hogy egy kicsit bele is lóg a levesbe. Senki nem mer neki szólni, de nem is kell, mert nemsokára észre is veszi, és sipítózik egy kicsit. Hát most mondd meg! Mindenki röhög, élen a mamámmal, aki elkezd lehúzni magáról a blézert. Addig szedjétek, mondja, és bemegegy a kisszobába.

Ebéd után a papám kivisz egy kis csontot a kutyának, aztán visszajön, és behív a tévés szobába. Tudja, hogy nem szeretem a Forma 1-et, de azért behív. Leül a rekaméra, én pedig mellé fekszem. Két tenyerébe veszi a lábfejemet, kicsit megdörzsöli. Mindjárt szólok öreganyádnak, hogy hozzon egy plédet. Nem kell, nem fázok. A tévé üvölt. Pedig ennyire azért nem hallanak rosszul, de a papám így szereti. Ő úgy mondja: nem azért nézi, hogy szájról olvasson. Pláne a Forma 1-et. Nem nézünk valami mást? Odaadja a távirányítót. Keress valamit. Továbbkapcsolok, régi fekete-fehér film. Hohó, 2x2 néha öt, kiált fel a papám. Gyertek, pont most kezdődik! Az ablak felé nézek. A függöny olyan puhának tűnik, hogy legszívesebben leszedném, és betakaroznék vele. Mintha a mamám kitálná a gondolataimat, rám terít egy plédet. Rögtön elalszok.

Hazafelé menet anya meg akarja fogni a kezem. Elrántom tőle, amire azt mondja, hé! Hogy viselkedsz? De hát nem is tudom, mit képzelt. Csak ebben az utcában három osztálytársam lakik. Kell a fenének, hogy meglássák, ahogy kézen fogva sétálok az anyukámmal. Félúton elkezd szállingózni a hó. Apa mérgeződik, mert ma délután ő is tüzelni akart, ha már egyszer úgyse megyünk búcsúba. Mondjuk ilyen zenebonában jobb is bent maradni, mondja aztán. Apa nem szereti a hangos zenét, sőt semmit, ami hangos. Épp ezért nem is szeret anya szüleihez menni, mert ők mindent hangosan csinálnak. Apa szülei szinte suttogva beszélnek, és sose nevetnek. Mosolyogni szoktak, de ha nevetni próbálnak, mindig száraz köhögésük lesz tőle. Anya szerint genetikailag nem tudnak örülni semminek. Pont, mint apád. A múltkor mondta ezt, azt hitte, hogy nem értem, mit jelent, pedig miért ne érteném.

Otthon anya rögtön be is teszi a mikróba a mamától hozott húslevest, és azt is belém diktálja. Aztán megint hidegvizet enged a kádba. Amikor beleülök a vízbe, nem tudok uralkodni magamon, és elkezdek sírni. Még soha nem hagytam ki a búcsút, ott van az összes haverom, meg mindenki a suliból, már hetek óta fogadásokat kötöttünk, hogy ki melyik hintára mer felülni, ki mit tud lőni a céllövöldében, ki melyik lánnyal mer egymás mellé ülni, és a szabály ellenére megfogni egymás kezét a nagyláncoson. És a vattacukor! Anya szerint az a kisgyerekeknek való, de nem érdekel. Az összes osztálytársam imádja a vattacukrot, főleg, hogy a bácsi, aki csinálja, az egyik srác nagybátyja, és ha nincs nagy sor, meg szokta engedni, hogy mi csináljuk meg magunknak a saját vattacukrunkat, és már évek óta az enyém szokott a legnagyobbra sikeredni, a Krekács Laci, a fő ellenségem, meg már évek óta fenyeget, hogy a képeembe nyomja az egészet. De persze sose meri!

Anya megsimogatja a fejem, és azt mondja, tudja, hogy mennyire szeretem a búcsút. Ő is nagyon szerette gyerekként, de ha az ember lázas, azzal nem szabad viccelni, mert ki tudja, mi lesz belőle. És hogy ugye nem akarok kórházba kerülni. Mond még néhány ilyen mondatot, de én csak arra koncentrálok, hogy abba tudjam hagyni a sírást, ami elég nehéz, mert a víz ismét piszok hideg, ráadásul még az alsónadrágot is elfelejtettem magamon hagyni, és most teljesen pucéran ülök a vízben, anya meg mellettem a kád szélén. Közben hallok, hogy apa fát aprít a kazánházban. Mostanában amúgy mindig én szoktam, hogy gyakoroljak. Apa örül neki. Addig se rikácsolsz. Amióta mutálok, mindig rám szól, hogy nem kell kiabálni, mindenki hallja. Pedig nem kiabálok, anya szüleiével viszont igenis hangosan kell beszélni, különben nem figyelnek.

Lefekvéskor anya bejön a szobámba, és megint megméri a lázamat. Már csak hőemelkedésem van. Látod, holnap még pihensz, és kedden már mehetsz is iskolába. Vajon azt várja, hogy ennek örüljek? Hát nem fogok! A fal felé fordulok. Aztán eszembe jut, hogy elfelejtettem pisilni, úgyhogy felkelek, ott hagyom anyát az ágy szélén ülve, és kimegyek a szobából. Apa a nappaliban fekszik, a kanapé be van ágyazva. Hogyhogy itt alszol, kérdezem tőle. Lesz egy film éjjel, azt meg akarom nézni. Erre nem mondok semmit, kimegyek a vécére. Mielőtt lehúzzom, hallok, hogy anya becsukja a hálószobája ajtaját. Én is visszamegyek a saját szobámba, de előtte még jó éjszakát kívánok apának. Azt mondja, köszönöm.

Másnap reggel anya ébreszt. Alig nyitom ki a szemem, rögtön a hónom alá dugja a lázmérőt. Annyira hideg, hogy felpattanok, de ő visszanyom a paplan alá. 37,2 °C. Anya bólint, mintha valaki kérdezett volna tőle valamit, aztán kihúzza a függönyt, és azt mondja, öltözz fel. Azt mondtad, csak holnap kell suliba mennem. Megint bólint, mint valami tanárnő, ami nagyon furcsán áll neki. Igen, de most nem az iskolába megyünk.

Az autó nehezen indul, anya legalább tízszer próbálkozik, aztán a tizenegyedikre csak felberreg a motor. Egy régi kombink van, pár hete vettük. Én nem örültem neki, mert tényleg nagyon ütött-kopott, de apa azt mondta, az osztálytársaim felének még kocsijuk sincs, szóval én csak ne finnyáskodjak. Ötletem sincs, mire kell nekünk autó, de vagy apa, vagy anya mindennap használja. Még egyiküket sem kérdeztem meg, hogy hova szoktak menni. Most viszont megkérdem anyát, hogy hova megyünk. Hát szerinted hova, kérdezi. Olyan a hangszínya, mintha mosolyogna a kérdés közben, pedig egyáltalán nem. A harmadik kanyar után rájövök, hogy a búcsú felé tart. Valahogy mondani próbálok, hogy inkább menjünk haza, de anya annyira elszántnak tűnik, hogy szinte félek tőle. A kesztyűtartón rezegni kezd a mobilja. Odasándítok, apa az. Nem veszed fel? Anya azt mondja, majd visszahívja később. Ne vegyem fel én? Ne, már itt vagyunk úgylis.

Bevágjuk a kocsit ajtaját. Az egész placc visszhangzik az ajtócsapódástól, de én is tudom, hogy be kell vágni, különben nem csukódik rendesen. A hinták mozdulatlanul állnak a téren, nem jó őket így látni, még csak a sok kis lámpa sem világít rajtuk. Az egyik lakókocsi mellett egy hosszú, zsíros hajú fickó cigizik. Nem értem, hogyhogy nem fagy halálra, mert csak egy vékony pulóver van rajta, mi meg vastag kabátban is didergünk. Jó reggelt, mondja anya. Magának is, mondja a fickó, aztán rám néz, de nekem nem köszön, hanem kacsint. A legtöbb ember mosolyogni szokott kacsintás közben, de az ő arca mozdulatlan marad. Mehetne a gyerek egy kört? A fickó épp beleszívna a cigijébe, de aztán leereszti

a karját. Most? Hát, most, mondja anya. Tegnap beteg volt, de nagyon szeretett volna eljönni. Hát most nem, nem nagyon, mondja a fickó, és megvakarja a hasát. Az áramot se tudom, hogy most hogy van, meg hogy meddig kapjuk, érti, az sincs örökké, meg mindjárt pakolunk is. Megrángatom anya kabátujját. Nem kell, anya, nem is akarok hintázni. Dehogynem, mondja nyugodtan, és odaad a búcsús fickónak egy papírpénzt, fogalmam sincs, mennyit. A fickó elpöcköli a cigijét. Utána nézek, és figyelem, hogy a körülötte lévő fűszálakról vajon leolvad-e a dér. Hát akkor jöjjenek.

A fickó beültet a nagylánchos egyik székébe. Anya hátrébb lép. Te nem jössz, kérdezem tőle. Tudod, hogy én nem bírom. Ami egyébként igaz, tényleg nem bírja egyik hintát se, de eddig bele sem gondoltam, hogy egyedül akar felültetni a nagylánchosra. Nem akarok egyedül hintázni, anya! Jaj, ne csináld már a műsort. A fickó elindítja a hintát, elkezdek forogni a főtér közepén. Így, hogy nem szól a zene, nagyon hangosnak tűnik a láncok csikorgása. Közben harangozni kezdenek a templomban, nyolc óra van. Anya karba tett kézzel áll a hintától nem messze, és időnként integet, ahogy a szülők szoktak a kisgyerekeknek. Érzem, hogy a nadrágom máris teljesen átnedvesedett az ülésen lévő dértől.

Lassan már tíz perc is eltelik, és mivel a torkom még mindig fáj, próbálok mutogatóssal jelezni anyának, hogy le akarok szállni. Egy idő után megérti, és a fickóhoz fordul. A vezérlőkar melletti szék viszont üres. Anya meglepetten néz az üres székre, aztán meg rám. Én persze folyamatosan forgatom a fejem, mert a hinta is pörög megállás nélkül. A sok forgolódástól hamar hányingerem lesz, úgyhogy inkább egyhelyben maradok. Látom, hogy anya elkezd dörömbölni a lakókocsi ablakán. Senki nem reagál, úgyhogy végül is benyit az ajtón. Közben tovább forgok a hintán, és az arcomat egyre jobban csípi a menetszél. Lenézek a földre, hogy felmérjem, milyen magasan vagyok, de azonnal leteszek róla, hogy kiugorjak az ülésből. Lehet, hogy csak a gyorsaság miatt, de rettentő magasnak tűnik. Anya egy idő után visszajön, és megáll az előbbi helyén. A fickónak hasmenése van, mondja. De mindjárt jön! Azt mondta, ne nyúljunk addig a vezérlőkarhoz. Egy kicsit bírd ki még, jó? Pont elsuhanok előle, mikor ezt kérdi, így csak egy teljes kör után tudok válaszolni: jó. Nem sokkal később negyed kilencet harangoznak a templomban. Anya a fűcsomókat rugdossa a cipője orrával. ■ ■ ■